

نگاه میان‌رشته‌ای به علم تربیت؛ بستری مناسب برای

کاهش شکاف بین نظریه و عمل تربیتی

دکتر سید مهدی سجادی^۱

دکتر سولماز نورآبادی^۲

چکیده

از آنجایی که موضوع تربیت، انسان است و انسان موجودی است پیچیده که نوع زندگی فردی و به تبع اجتماعی او دائماً در حال تحول و دگرگونی می‌باشد، لذا در تعلیم و تربیت باید به این مهم توجه نمود. از طرف دیگر امروزه با توجه به افزایش سطح آگاهی بشر، گسترش دامنه مجهولات وی در زمینه‌های مختلف دانش و تغییر ماهیت مسائل از حالت تحلیلی به ترکیبی، لزوم بهره‌مندی از دانش‌های میان‌رشته‌ای بیش از پیش احساس می‌شود. تعلیم و تربیت به معنای فراهم کردن زمینه‌ها و عوامل برای به فعلیت درآوردن استعدادهای درونی است. علم تعلیم و تربیت یا علوم تربیتی، از جمله علوم میان‌رشته‌ای است که مجموعه‌ای از علوم انسانی، آن را بهره‌مند می‌سازند. به عبارت دیگر؛ علم تعلیم و تربیت صرفاً یک علم نظری محض نیست، بلکه علمی کاربردی است. یافته‌های این علم در عمل برای تربیت انسان به کار گرفته می‌شود و اساساً سودمندی علم تعلیم و تربیت به کاربردی بودن آن است. استفاده از برنامه درسی میان‌رشته‌ای ضمن مرتبط ساختن رشته‌های مجزا و توسعه یافته علمی، آموزش علوم را تسهیل؛ و مهارت‌هایی مانند تفکر انتقادی، تفکر خلاق، و مهارت‌های ارتباطی موثر را تقویت می‌نماید. در این میان، در نظام تعلیم و تربیتی کشورمان، فاصله میان نظر و عمل بخصوص عملی نشدن نظر، و پیامدهای ناشی از این شکاف، کاملاً محسوس است. بررسی نقش نگاه میان‌رشته‌ای به علم تربیت و اثرات آن بر کاهش فاصله بین نظر و عمل تربیتی از جمله اهداف موردنظر در این مقاله می‌باشد.

کلمات کلیدی: تعلیم و تربیت - نظام آموزشی - نظر و عمل - میان‌رشته‌ای

هدف و سؤالات پژوهش: با توجه به مباحث موجود، هدف از انجام این تحقیق، یافتن پاسخ برای مناقشه‌های مربوط به رابطه نظر و عمل تربیتی، و نقش مطالعات میان‌رشته‌ای در کاهش شکاف مابین آنها است و سؤال مطرح، عبارت است از:

- تلقی میان‌رشته‌ای علم تربیت، چه نقشی در کاهش فاصله بین نظر و عمل تربیتی ایفا

می‌کند؟